

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

(Συνέχ. ἐκ τοῦ προηγουμένου)
Ἡ Ἄρτεμις στῆθηκε λίγο
καὶ κατόπιν ἐξακολούθησε :

— Ἡ μητέρα μου πάλι, ἡ Ἄρτεμις τοῦ Πονατιέ, ἦταν ψυχρὴ μαζί μου καὶ φανόταν νὰ μ' ἀποφεύγει. Ἐγὼ ὅμως εἶχα μεγάλη ἀνάγκη ἀγάτης, φίλε μου. Ἔτσι, ἐπώφερα πολὺ τὸν πρῶτό μου χρόνο.

— Φτωχὴ καὶ ἀγαπημένη Ἄρτεμις! ψθύρισε ὁ Γαβριήλ κατασπυγγιμένος.
— Ἔτσι, ἐξακολούθησε ἡ Ἄρτεμις, ἐνὸ ἐσὺ πολεμοῦσες, ἐγὼ ἔσθυνα ἐδῶ μέσα. Μὰ ἔφαγα, τὸν ἴδιο χρόνο πέθανε ὁ δούξ ντὲ Κάστρο καὶ ἔμεινα χήρα. Τότε ὁ βασιλεὺς μ' ἔστειλε νὰ περάσω τὸ πένθος μου στὸ μοναστήρι τῶν Θυγατέρων τοῦ Θεοῦ. Ἡ γαλήνια καὶ εὐσεβὴς ζωὴ τοῦ μοναστηρίου ταίριαζε περισσότερο στὸν χαρακτήρα μου ἀπὸ τὰ σκάνδαλα καὶ τὶς ραδιουργίες τῆς Αὐλῆς καὶ γι' αὐτὸ, ὅταν τελείωσε τὸ πένθος μου, παρακάλεσα τὸν βασιλέα νὰ μ' ἀρήσει ἀκόμα ἐκεῖ. Στὸ μοναστήρι, τοῦλάχιστον, μ' ἀγαποῦσαν! Πρὸ πάντων μ' ἀγαποῦσε ἡ καλὴ ἀδελφὴ Μόνικα, ἡ ὁποία μοῦ θύμιζε τὴν Ἀλοῦζα, σου λέω τ' ὄνομά της, Γαβριήλ, γιὰ νὰ τὴν ἀγαπήσεις καὶ σὺ. Κι' ὄχι μόνο μ' ἀγαποῦσαν ὅλες ἡ ἀδελφές, ἀλλὰ μπορούσα καὶ νὰ ὄνειροπολῶ... Καὶ ἔφερες ποῖον ὄνειροπολοῦσα; Τὸ μαντεύεις, φίλε μου, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ὁ Γαβριήλ, γοητευμένος καὶ ἠσυχασμένος, ἀπάντησε μ' ἕνα παθητικὸ βλέμμα. Ἐντομεταξὺ οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Γάξ καὶ τοῦ Μονμορανσύ, ἐξακολουθοῦσαν νὰ θορυβοῦν στὴν αἴθουσα καὶ ἔτσι οἱ δύο ἐρωτευμένοι μπόρεσαν νὰ συνεχίσουν ἀνενόηλοι τὴν κουβέντα τους.

— Πέντε χρόνια γαλήνης καὶ ἐλπίδων πέρασαν, εἶπε ἡ Ἄρτεμις, ὅταν ἔφαγα μὲ χτύπησε ἕνα δυστύχημα: ὁ θάνατος τοῦ φτωχοῦ θετοῦ μου πατέρα Ἀνγκρεσώαν. Καὶ τὸ δυστύχημα αὐτὸ το διαδέχθηκε γρήγορα ἕν' ἄλλο. Ὁ βασιλεὺς μὲ κάλεσε κοντά του καὶ μοῦ ἀνήγγειλε, ὅτι μὲ ποσόφισε γιὰ σύζυγο τοῦ Φραγκίσκου Μονμορανσύ. Ἐγὼ ὅμως ἀντιστάθηναι. Τότε ὁ πατέρας μου μὲ ἐκέλευσε καὶ μοῦ εἶπε, ὅτι ἀπ' τὸ γάμο αὐτὸ ἐξαρτῶντο μεγάλα συμφέροντα τοῦ θρόνου. Ἐγὼ τοῦ ὁμολόγησα πὼς σ' ἀγαποῦσα καὶ ἐκεῖνος μοῦ ἀπάντησε, ὅτι οἶγονα μὲ εἶχες ἔξασει, ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια. Δὲν ἔξεραμε ποῦ ἦσαν... ποῖος ἦσαν. Ἔτσι ἀναγκάστηκα νὰ δεχθῶ, ἐπὶ τὸν ὄρο ν' ἀναβιῆθῃ ὁ γάμος ἐπὶ τρεῖς μῆνες, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ μάθω ἐντομεταξὺ τί εἶχες ἀπογίνει.

— Ὅστε δέχτηρες; ψθύρισε ὁ Γαβριήλ χλωμαίνοντας.

— Ναι, ἀπάντησε ἡ Ἄρτεμις, μὰ δὲν ἤξερα ὅτι θὰ παρουσιαζόσιν ἔξωφρα καὶ ὅτι ἡ ἐμφάνισίς σου θὰ προκαλοῦσε σὲ μένα μὰ τέτοια ἐντύπωση. Γαβριήλ, σὲ εἶδα πῶ ὄρατο, πῶ περήφανο ἀπὸ ἄλλοτε καὶ ὅμως ἤσων ὁ ἴδιος... Ἀ! ἔνοιωσα ἀμέσως, ὅτι ἡ ὑπόθεσίς μου στὸν βασιλέα δὲν εἶχε περὶ καμιά σημασία καὶ ὅτι ὁ γάμος μου μὲ τὸ Φραγκίσκο ἦταν ἀνάτητος. Ἐνοιώσα ὅτι ἡ ζωὴ μου σοῦ ἀνῆκε καὶ ὅτι σ' ἀγαποῦσα πάντοτε μὲ τὴν ἴδια λατρεία...

— Ὁ! εἶσαι ἕνας ἄγγελος, Ἄρτεμις!
— Ἀς δοῦμε τώρα, Γαβριήλ, μὰ καὶ ἡ τύχη μᾶς ἔνωσε πάλι, τί μπορούμε νὰ κάνουμε. Ἀς ἀναμετρήσουμε τὰ ἐμπόδια ποῦ μᾶς χωρίζουν ἀκόμα. Ὁ βασιλεὺς εἶνε φιλόδοξος γιὰ μένα καὶ θέλει τὸ σύζυγό μου νὰ προσέχεται ἀπὸ πολὺ μεγάλη οἰκογένεια.

— Μείνε ἡσυχὴ ὡς πρὸς αὐτὸ, Ἄρτεμις. Ἡ οἰκογένειά μου εἶνε ἀνώτερη ἀπὸ τοὺς Κάστρο καὶ τοὺς Μονμορανσύ καὶ πολλὰς φορὰς διάφορα μέλη της ἔχουν παντρευτὴ πριγκίπισσες ἀπ' τὴ βασιλικὴ οἰκογένεια.

— Ὁ, Γαβριήλ! εἶπε ἡ Ἄρτεμις. Μὲ κάνεις νὰ νοιώθω μὰ ἀπεραντὴ χαρὰ μὲ τὰ λόγια σου αὐτά. Εἶμαι ἐντελὴς ἀνίδεια στὰ ζητήματα τῶν οἰκοσήμεων τῆς ἀριστοκρατίας. Δὲν ξέρω καθόλου τοὺς

Ἐξαιεῖς, τὸν ὁποῖον ἔχεις τὸ ὄνομα. Ἐκεῖ κάτω, στὸ Βιμουτιέ, σ' ἀποκαλοῦσα ἀπλῶς Γαβριήλ καὶ αὐτὸ τὸ γλυκὸ ὄνομα ἔφτανε στὴν καρδιά μου. Αὐτὸ τὸ ὄνομα ἀγαπῶ ἐγώ. Φτάνει μόνο καὶ τὸ ἄλλο σου νὰ ἀρέσῃ στὸ βασιλέα. Τί σημασία ἔχει ἂν ὀνομάζεσαι Ἐξαιεῖς. Γιὰ τὴν Μονμορανσύ. Τὸ εὐτύχημα εἶνε ὅτι δὲν ὀνομάζεσαι Μοντγκομερῶ...
— Καὶ γιὰτί εἶνε εὐτύχημα τὸ ὅτι δὲν ὀνομάζεσαι Μοντγκομερῶ; ῥώτησε ὁ Γαβριήλ τρομαγμένος.

— Γιὰτί, καθὼς φαίνεται, οἱ Μοντγκομερῶ ἔκαναν μεγάλο κακὸ στὸ βασιλέα. Ὁ πατέρας μου εἶνε τρομερὸς θυμωμένος μαζί τους.

— Ἀλήθεια; ἔκανε ὁ Γαβριήλ, νοιώθοντας τὴν καρδιά του νὰ σφίγγεται. Μὰ ποῦ εἶνε τάχα ἡ ἀλήθεια; Οἱ Μοντγκομερῶ ἔκαναν κακὸ στὸ βασιλέα ἢ ὁ βασιλεὺς ἔκανε κακὸ στοὺς Μοντγκομερῶ;

— Ὁ πατέρας μου εἶνε πολὺ καλὸς καὶ δὲν κάνει ποτέ του ἀδικίες, Γαβριήλ...

— Καλὸς γιὰ τὴν κόρη του... ναι, εἶπε ὁ Γαβριήλ. Μὰ γιὰ τοὺς ἐχθροὺς του...

— Τρομερὸς ἴσως, συμπλήρωσε ἡ Ἄρτεμις, ὅπως καὶ σὺ δείχτηρες τρομερὸς στοὺς ἐχθροὺς τοῦ βασιλέως καὶ τῆς Γαλλίας. Μὰ τί μᾶς νοιάζει, ἀφοῦ ἐσὺ, Γαβριήλ, δὲν ἔχεις καμιά σχέση μὲ τοὺς Μοντγκομερῶ.

— Κι' ἂν εἶμαι καὶ ἐγὼ Μοντγκομερῶ, Ἄρτεμις;

— Ὁ! μὴν τὸ λές αὐτὸ, Γαβριήλ...

— Μὰ ἂν ἦταν ἀλήθεια τί θὰ ἔκα-

νες;
— Ἄν αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια, ἀπάντησε ἡ Ἄρτεμις, καὶ βροσκόνουν ἔτσι ἀνάμεσα στὸν πατέρα μου καὶ σὲ σένα, θὰ σιχθόνουν μὲρὸς στὰ πόδια τοῦ προσβεβλημένου, ὁποσοδήποτε καὶ ἂν ἦταν ἀπ' τοὺς δύο σας, καὶ θὰ τὸν ἐκέλευε νὰ σιχώσει τὸν ἄλλο.

— Ναι... ψθύρισε ὁ Γαβριήλ, καὶ εἶμα βέβαιος πὼς ἡ ἐκείσείς σου θὰ γινόντουσαν δεξιές, φτάνει νὰ μὴν ὑπῆρχε ἐπὶ μέση αἷμα... Γιὰτί τὸ αἷμα, μονάχα μὲ αἷμα ξεπλένεται...

— Ὁ!... μὲ τρομάζεις, Γαβριήλ... Φτάνει περὶ αὐτῆς ἡ δοκιμασία. Ἀλήθεια, δὲν πρόκειται παρὰ γιὰ δοκιμασία.

— Ναι, Ἄρτεμις, ἀπάντησε σκεπτικῶς ὁ Γαβριήλ, μὰ ἀπλὴ δοκιμασία...

— Δὲν σὲ χωρίζει λοιπὸν κανένα μὲ-
— Τὸ ἐλπίζω, Ἄρτεμις, τὸ ἐλπίζω.

— Κι' ἐγὼ ἐλπίζω, εἶπε ἡ νεαρὴ πριγκίπισσα, ἀνακτοντάς τὸ πρόσωπο ὕψος της, ὅτι θὰ καταφέρω τὸν πατέρα μου νὰ μὴν ἐπιμείνῃ στὸ γάμο μου μὲ τὸν Μονμορανσύ. Αὐτὸ θὰ ἦταν ὁ θάνατός μου. Ἐνας δυνατὸς βασιλεὺς, σάν τὸν πατέρα μου, μπορεῖ στὸ κάτω—κάτω νὰ ἐκπονήσῃ μὲ ἄλλο τρόπο τοὺς Μονμορανσύ, γιὰ νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν ὑπό-

σχέσι ποῦ τοὺς ἔχει δώσει...

— Ὁχι, Ἄρτεμις. Ὅλοι οἱ θνητοὶ τῆς γῆς δὲν θὰ μπορούσαν νὰ ἐκπονήσῃ μὲνα τοῦλάχιστον, γιὰ τὴν ἀπόβλεπί σου.

— Τὸ λές αὐτὸ ἐσὺ... Μὰ μὴ φοβάσαι, φίλε μου. Ὁ Φραγκίσκος Μονμορανσύ δὲν σκέπτεται σάν καὶ σένα. Θὰ προτιμοῦσε μάλιστα ἀπὸ τὴ φτωχὴ σου Ἀρτέμιδα μὰ στρατωρικὴ ράβδο. Ἐγὼ ἐντομεταξὺ θὰ προσπομῶσσο τὸν πατέρα μου. Θὰ τοῦ μιλῶω γιὰ τὶς βασιλικὰς συγγενείες τοῦ οἴκου ν' Ἐξαιεῖς, γιὰ τὰ κατορθώματά σου...

Μὰ ἔφαγα στάθηναι.
— Ὁ, Θεέ μου! εἶπε. Τὸ ἔργο τελειώνει!...

— Τελείωσαν πέντε πράξεις! ἔκαμε ὁ Γαβριήλ. Πολὺ γρήγορα! Πολὺ γρήγορα...

— Εὐτυχῶς, ἀπάντησε ἡ Ἄρτεμις, εἶπαμε σχεδὸν ὅλα ὅσα εἶχαμε νὰ ποῦμε...

— Δὲν σοῦ εἶπα ἀκόμα οὔτε τὸ ἕνα χλωστὸ τῶν ὄσων ἤθελα νὰ σοῦ πῶ, ψθύρισε ὁ Γαβριήλ.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, ἀπάντησε ἡ Ἄρτεμις. Καὶ ἡ ἐρωτοτροπίας

Ἡ Ἄρτεμις ντὲ Κάστρο, δούκισσα τῆς Ἀγγοῦλεμης.

της βασιλείας; ;...

— "Ω, κακή!... ελπε ό Γαβριήλ.

— Κακή είν' εκείνη που σου χαμογελάει κι' όχι εγώ, που σε μαλώνω, άσπυς; Μην της μιλήσης καθόλου άπάντε. Τό θέλω...

— Τό θέλεις! Πόσο είσαι καλή! "Όχι, δέν θα της μιλήσω. Μά νά, τελείωσε, άλλωμονό! κι' ό έπιλογος του έργου... Χαίρε, "Αρτεμις... Πέες μου τουλάχιστον πριν χωριστούμε μά τελευταία λέξι που νά με συγχαρήση και νά με παρηγορήση.

— Χαίρε, Γαβριήλ, μι κ ρ έ μ ο υ σ ύ ζ υ γ ε ! ψυθύρισε ή χαριτωμένη βασιλοπούλα στο αντί του φίλου της...

Και άνακατεύτηκε με τό άλλο πλήθος των αυλικών που άποχωρούσαν άπ' την αίθουσα. Τό ίδιο έκανε κι' ό Γαβριήλ, για ν' άποφύγη νά συναντηθή με τη βασίλισσα, σύμφωνα με την ύποσχεση που είχε δώσει στην "Αρτέμιδα.

Βγήκε έξω και συνάντησε τό Μαρτέν Γκέρ, ό οποίος έλαμπε όλόκληρος μέσα στα καινούργια του ρούχα.

— "Ε, λοιπόν, έξοχώτατε, τόν ρώτησε όταν σε λίγο βρέθηκαν στο δρόμο, είδατε τη βασιλοπούλα;

— Την είδα, άπάντησε ό Γαβριήλ, όνειροπόλος...

— Και ή βασιλοπούλα σάς αγαπάει πάντα; Ξαναρώτησε ό Μαρτέν Γκέρ, βλέποντας τόν κύριό του ευδιάθετο.

— Κατεργάρι! φώναξε ό Γαβριήλ. Πούς σου τά ελπε αυτά; Που έμαθες, ότι ή κυρία δούκισσα ντε Κάστρο μ' αγαπάει ή ότι την αγαπάω; Θά σοπάσης, άσπυς;

— "Φραία! έκανε ό αδιόρθωτος Μαρτέν. "Η κυρία δούκισσα σάς αγαπάει, γιατί άλλους θ' άναστενάξαιτε. "Επίσης, άν δέν ήσαστε έρωτευμένοι, θά προσέχατε τόν καινούργιο μου μανδύα και τις καινούργιες μου μπότες.

— "Αλήθεια, έκανε ό Γαβριήλ, κοιτάζοντάς τον από πάνω ως κάτω. Που τό βρήκες αυτό τό κοστούμι;

— Τό άγόρασα άπάντε για νά σάς τιμήσω, έξοχώτατε. Τό πλήρωσα μάλιστα τοίς μετροητοίς.

— Είπε καλό, φίλαρε! Θά σου τό πληρώσω εγώ, αφού μπήκες στα έξοδα για μένα!

— "Ω! είσθε πολύ γενναϊόδωρος, έξοχώτατε

— Καλά... Καλά... Σόπα, τώρα...

"Εντομεταξύ είχαν φτάσει στη νέα κατοικία του Γαβριήλ. Μόλις ανέβηκε έπάνω, ό ήρωας μας κάθησε κι' έγραψε την αόλοκλη έπιστολή στην "Αλούζα:

«Καλή μου "Αλούζα, ή "Αρτεμις μ' αγαπάει!.. Καλή μου "Αλούζα, σε περιμένω νά ρθής τό ταχύτερο έδώ για νά με συναντήσης... "Επειτ' από έξη χρόνια άπουσίας, αισθάνομαι άπόλυτη ανάγκη νά σε φιλήσω. Είμαι τώρα λοχαγός της βασιλικής φρουράς κι' έχω μεγάλη φήμη... Σε θέλω κοντά μου, "Αλούζα... Σε θέλω γιατί είμαι ευτυχισμένος και γιατί ή "Αρτεμις μ' αγαπάει... Μου τό ειπε ή ίδια. Σε περιμένω λοιπόν γεήρορα».

XI

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

"Ο κοντόσταυλος "Αννας ντε Μομιορανού έβγαине από τά διαμερίσματα του βασιλέως θηλωμένος. Είχε πάει νά του μιλήση για τό ζήτημα του γάμου του γιου του με την "Αρτέμιδα, μά ό "Ερρίκος Β' του είχε άπαντήσει άόριστα και με ύπερφανγές.

Καθώς λοιπόν διέσχισε τη μεγάλη γαλερία του Λούβρου, ό σπουγώνος του "Αρνά ντε Τέλ, ό σωσίας του Μαρτέν Γκέρ, παρουσιάστηκε μπροστά του.

— "Εξοχώτατε, του είπε, θέλω νά σάς μιλήσω...

— Τι θέλεις πάλι; του άπάντησε νευρικά ό κοντόσταυλος. Δέν έχω καθόλου κέφι νά σ' άκούσω σήμερα.

— Καταλαβαίνω... καταλαβαίνω... είπε ό "Αρνά. Είστε έρεθισμένος με την τροπή που παίρνει τό ζήτημα του γάμου του γιου σας με την "Αρτέμιδα ντε Κάστρο. Ναι, ξέρω περισσότερα από σάς σχετικώς... Ξέρω, π.χ. ότι παρουσιάστηκε ένα καινούργιο έμπόδιο πύσοβαρό άπ' τά προηγούμενα...

— Και ποιά έμπόδιο μπορεί νά είνε πύσοβαρό από την άρνηση του βασιλέως;

— "Η άρνησις της ίδιας της δουκίσσης ντε Κάστρο.

"Ακούγοντας τά τελευταία αυτά λόγια, ό κοντόσταυλος υπήκουσε τόν κατάσκοπό του και τόν ρώτησε με ένδιαφέρον:

— Μυρίστηρες λοιπόν τίποτε, λαγωνικό μου; ('Ακολουθεί)

ΤΟΥ Κ. ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΓΚΑΔΙΕΣ ΚΑΙ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΕΣ

Πίσω άπ' τις άμυγδαλιές
κι' από τις τριανταφυλλιές
κι' άπ' τις πράσινες έληές
— μέσα σε βαθειές σπηλιές...

Γύρω από τις βυσσιγιές
και τις άσπρες λεμονιές
κι' από τις ροδοκανιές
— σε παρσίμερες γωνιές...

Κάτω άπ' τις κληματαγιές
που φροντάνουνε βαρειές,
κι' άπ' τις σκοτεινές μουριές
— στις άπόσκιες τις μεριές...

Μέσ' στις άγριες ευωδιές
που σάν άροστωτες καρδιές
ανάδινον ή άχλαδιές,
κι' ή βανίλιες κι' ή ρωδιές...

Μουσικέμενοι άπ' τις δροσιές
που σταλάνε ή κερασιές,
με άλαφρές πατημασιές
καθώς μέσ' στις έκκλησιές...

Γύρω μας θολές—θολές
λειψές θ' άπλωθούνε καλές
παροδάρνες σιωπηλιές...
Πάμε, άγάτη μου; Τι λές; ;...

DELICIDE

Τό φεγγάρι μύρεται
ζιγνινο, άγρό σαν θειάφι,
και στο φώς του λούζονται
σάν άδεραφάκια οι τάφοι.
"Ολες και όλοι βρήκανε
— όλα κι' όλες κι' όλοι—
τό γλυκό ξαπώστιαμα
στο κρύο τ' άραξοδόλι,

"Ο ίσκιος άραχνόπεπλος
άπάνω τους ύφαινει,
κι' όπνο ζάνουνε άλαφρο
στο χώμα οι πεθαμένοι.
"Ολες και όλοι βρήκανε
— όλα κι' όλες κι' όλοι—
τό βασίλοπουλο
και τό γλυκομυλιέι.

Και τ' όραίο και τ' άκριθό
τό πεθιμένο άγόρι
την καπέλλα άντάκουσε
που με τρομουλα έθόρεϊ.

Τόν καρπό που έξούσανε
ούτ' ένα φιλάκι.
Τώρα από τά χάρδια τους
λιγώθηκαν οι λάκκοι.

Κι' ύστερ' άγκαλιάζονται
και πάνε κι' όλο πάνε
κάθε που μεσόνυχτα
τά σιμαντρα χιτυάνε.

Κι' όλο λέν γλυκόλογα
και πίκρα δέν τούς μένει,
κι' από μās καλύτερα
περνάν οι πεθαμένοι.

ΟΤΑΝ ΠΕΘΑΝΩ...

"Οταν πεθάνω, μη σφαλίσετε
τά μάτια μου τά παγωμένα.
Θέλω νά ιδώ ποιοι θά γελάσουνε
και ποιοι θά κλάφουνε για μένα.

Θάβη ή μανούλα μου ή ταλαί-
(πωση,
θά φέρουν τόν παπά τό γέρο,
θάβουν τριγύρω όσοι μ' αγά-
(τησαν,

αίτοι θά κλάφουνε, τό ξέρω.
Και θάβουν κι' άλλοι σάν τό
(μάριμαρο,
θά κλάφουν, θά φανούν πώς
(κλαίνε.

Κι' έσύ με τά γυαλιένια μάτια
(σου
θά τούς μαντέψης, πεθαμένε!

Μ' άν έρθει, άν έρθει δίχως κλάματα,
σε μένα, στο φτωχόν έμένα,
ώ, νά μη βλέπω τότε κλειστε μου
τά μάτια μου τά παγωμένα!...

"Ερχετ' ό θάνατος άλύπητα
γλυκά-γλυκά νά μās κοιμήση.
Και ξεσπελάζει με μιάς γύρω
(μας
και τις άγάτες και τά μιση.

Και θά περάσουνε, θά φύγουνε
και θάβουν κι' άλλοι, θάβουν
(κι' άλλοι,
Ούτε τούς έννοιωσα, ούτε μ' έν-
(νοιωσαν :

στο χώμα θά βρεθούμε πάλι.
Μ' άν έρθει, άν έρθει χωρίς
(κλάματα,

πούταν για μένα φώς και πλάσι,
κι' έρθει σιγά-σιγά σάν μάριμαρο
(σου
νά με κοιτάξη νά γελάση.

Μ' άν έρθει, άν έρθει δίχως κλάματα,
σε μένα, στο φτωχόν έμένα,
ώ, νά μη βλέπω τότε κλειστε μου
τά μάτια μου τά παγωμένα!...

ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

"Αντάμα δέν μονοιάζουμε κι' ή χωριστά κακά 'να.
Γάδαρο άνταμακό, τόν τρών οι λύκοι.
"Αν τόν ξαναδείς στη βύσα, γράψε τόνο για ντερβισή.
Λίγα λόγια και δεμένα, για νά τάχης κερδοβέμα.

"Ο βλάχος άρχος κι' άν γενεϊ, πάντα βλαχιά μυρξεί.
"Οταν κλέβουνε μην κλέβεις κι' όταν διαλαλάνε μη φο-
βάσαι.

"Ο Θεός όφρανά κάνει, μά άμοιρα δέν κάνει.
Πουδ Σαββάτο χωρίς ήλιο, πουά γυναίκα χωρίς φίλο;

